

ROZMARNĀ% HRY DOSPĀ•VĀ•NĀ•

ĀšterĀ½, 10 duben 2007

Jednou takhle odpoledne se má dcera drahá prvorozená ocitla v rozpoleĀ¾ení, Ā¾e by bylo vhodné se osamostatnit a být definitivně plně svéprávná (tzn. uklízet, jíst, pĀ™icházet – všechno tak, jak a kdy jen ona chce. ProstĀ nemuset respektovat Ā¾ádná trapná rodinná pravidla).

Vybrala si tedy v annonci nĀkolik zajímavĀ znĀjících nabídek: kde inzerovali byt na prodej, pĀ™ípadně byt pronajímali, respektive hledali nĀkoho, kdo by jim za moĀ¾nost bydlení v jejich nadpoĀ™etném byteĀku vylepšil Ā¾ivotní úroveň a moĀ¾nosti rĀzné aĀ¾ hrĀzné. PĀ™es halasnĀ proklamovanou osobní svobodu mne však radĀji na však „uĀ¾ší jednání“ brala s sebou. Díky tomu jsem se postupně seznámila s rodinkou, která by ji s radostí a suverénnĀ obrala nejménĀ o melouna, s pánem, který by ji obral jen o tĀ™icet tisíc – ale zato ĀistĀ, perfektnĀ a bohuĀ¾el neĀalovatelnĀ, i s nĀkolika realitními agenty, z nichĀ¾ jeden byl opravdu neskuteĀný a unikátní. Nejen Ā¾e pĀ™ a domluvenou schĀzku s tĀ™icetiminutovým zpoĀ¾dĀním, ale po delším zoufalém štrachání po kapsách zjistil Ā¾e zapomněl papírek se jménem paní, která byt pronajímá. A nádvkem ani nevĀdĀl, ve kterém Āísle popisném nabízený byt je. Mobil s sebou nemĀl, aby si zavola do kancelĀře, a kdyĀ¾ jsme mu jej nabídly, omluvil se s provinilým úsmĀvem, Ā si jaksi nepamatuje Āíslo, kam by mĀl volat... Nakonec si LeniĀka pronajala holĀ, zcela nezaĀ™ízený byteĀek dva plus je s kouzelnou (ĀerstvĀ pĀ™estavĀnou) koupelnou, neskuteĀnĀ špinavými okny zakrytými snad stoletými záclonami a obrovským zámekem na papírových panelákových dveĀ™ích v nevyliřtých futrech. Celý byt byl navrch všude moĀ¾nĀ obloĀ¾en prkĀnky (exmanĀ¾el majitelky byl truhlĀř-samouk) a vymalován velice výraznými neónovými barvami. A tak jsme upravovaly, drhly a myly, zaĀ™izovaly. Na inzerát jsme koupily opravdu hezkou a levnou sedaĀku, kĀ™esilka a stolec. Následovalo vybavení loĀ¾nice, do které jsme sehnaly dvĀ váleudy, dvĀ skladné a úloĀ¾né skĀ™inky a bobánka. Nábytek byl bílý, potahy jednoduché, pĀ™ijemně hnĀdĀ, víc neĀ¾ zachovalé a všechno opravdu laciné. Celkový efekt týden snaĀžení a svĀžení – velmi hezky zaĀ™ízené hnízdeĀko za relativně malý peníz. Veškerý transport nakĀbytku Lence osobně zaĀ™ídil její (bláhovĀ zamilovaný) šéf. Chudák, doufal… Doufal však marnĀ: uĀ v té době plánovala, Ā¾e mu dá co nejdĀ™íve výpověĀ. ZaĀ™izování a vylepšování novĀ nabytých prostor dalo Leně smysl Ā¾ivota. Koupila si jednoduchou matnou tapetu s vytlaĀovaným vzorkem a rafinovanĀ pozvala na obĀd kamaráda Martina. Tenhle pĀ™advacetiletý „skoro sirotek“, mládenec s bohatými rodiĀi, je klasickým prototypem vĀĀ „zlaté mládeĀ¾e“. RodiĀe ho kvalitně oblékají, dávají mu na jídlo a slušné kapesné na všechno ostatní. Bydlí pospolu v hezké praĀžské vilce a obĀas si zamobilují. ProtoĀ¾e mají v rodinĀ víc aut, vĀ¾dy má Āím se pĀ™epřít z bodu "A" do potĀ™ebného bodu "B". Ā½e by nĀco studoval, nebo nĀkde pracoval? Ani náhodou... (Lenkou se seznámil tak, Ā¾e chodil k ní do oddílu karate.) A proĀ píšu „skoro sirotek“? ProtoĀ¾e k osobnímu styku mezi Āleny této rodiny docházelo vĀ¾dy jen sporadicky, v podstatĀ náhodou. Za to, Ā¾e mu Lenka uvaĀ™í „nedĀlní jídlo“ jí celý blaĀžený otapetoval obývací pokoj. Za ĀerstvĀ upeĀený drobenkový koláĀ se š se témĀ™ rozbreĀel. Tohle velké dĀ, odchované fast foody, pizzou, hamburgery, bagetami všeho druhu, restauracemi (byĀ¾ velmi kvalitními), zaĀ¾ilo nĀco nebývalého. HrĀli si na domov: "on-tatínek" pracoval, "ona-maminka" vaĀ™ila. Pokoj byl po nĀkolika hodinách bílý, Lenka spokojená a Martin se cítil jako v ráji. Po obĀdĀ a následné minisiesta mu Ā™ekla, Ā¾e Āeká návštĀvu a poslala ho do háje. Po pravdĀ Ā™eĀeno, na to, aby se probojoval do její loĀ¾nice nemĀl. Lenka se po kompletním odstĀhování doma ukazovala jen sporadicky. Po nĀkolika týdnech, kdy ostentativně dávala najevo svou dospĀlost tím, Ā¾e pendlovala z práce do svého pĀ™ijemného byteĀku, pak firemním autem na rande, zpĀt do byteĀku a ráno do práce; po zmínĀných nĀkolika týdnech se však zaĀala „obĀas“ stavovat doma. Tu pro nĀjaký zapomenutý svetr, tu pĀ™inesla coca colu a kafe, tu se stavila jen tak, na kafiĀko pĀ™ed tréningem. Kdy pĀ™išla se špinavým prádlem, pĀ™inesla bez Ā™íkání prášek. Postupně však zaĀala jezdit frekventovanĀji. ObĀas potĀ™ebovala poradit se srdeĀními problémy, protoĀ¾e „muĀ¾ský jsou fuj“ a „polituj a poraĀ“. Po pravdĀ Ā™eĀeno, v té době jí zrovna nic moc „v láskování“ nevycházelo. Na obzoru se sice vyskytoval jeden švarný širokoplecí policista, mj. dokonce Ālen protiteroristického komanda. ProstĀ a jasnĀ takový Āerný myslivec Viktorky z BabiĀina údolí. Má dcera byla fascinována jak správĀčkou uniformou, tak posilovnou dokonale vypracovaným tĀlem a neskuteĀnĀ milým klukovským úsmĀvem. SouĀasnĀ však vadla po dojmem z jeho Ā™eĀí. Chudák holka, neuvĀdomovala si, Ā¾e kluk, trávící Ā¾ivot v posilovně a na cviĀišti, nemĀ souĀasnĀ leĀ¾et v uĀených knihách i mít se k ní jak hrdina z mexické telenovely. V nĀkterých chvílích na to milý úsmĀv prostĀ nestaĀil. Na praĀžskou workholiĀku (a navrch dálkovĀ studující práva) jaksi nemĀl. Pro mne byla ze zaĀátku nesmĀ zábava sledovat, jak si mé dĀ láme hlavu, co tím Āi oním proboha myslel – „Mami, on to Ā™ek' takhle, pĀ™itom se tak zvlštnĀ díval… Víš, jsem pĀ™esvĀdĀená, Ā¾e to myslel úplně jinak, to jsem rozhodně vycítila – já prostĀ nevím, co si mám o nĀm myslet..." „Mami, on se se mnou skoro nebaví, já se snaĀím být na kaĀždé rande pĀ™ipravená, vymýšlím, o Āem bychom se bavili – prostĀ dĀ™u jak námezdná kobyla a on jen veze..." „PĀ™edstav si, nic neĀ™íká, jen se dívá, a pak se na mne najednou vrhne jak bezdomovec ke švédkému stolu..." KoneĀně jednoho dne pĀ™išla a jen mezi Ā™eĀí sdĀlila: "Poslala jsem ho o dĀm do Āouma. Ale tak krááááásnej Āouma..." Po dalších Ātrnácti dnech se rozhodla, Ā¾e ji to tam nebaví, Ā¾e se pĀ™eci jen vrátí domů, „aby mi nebylo samotné - jen s Robertem - smutno“. A znovu jsme inzerovaly. Tentokrát jsme zase prodávaly ono vybavení byteĀku my... d@niela